

ابتکار جدید برای رفع معضل خلوتی مساجد

برترین ها نوشت: خبرگزاری رسمی دولت (ایرنا) از اجرای طرح اکران فیلم‌های سینمایی در مساجد خبر داده است. بر اساس خبری که ایرنا روی خروجی خود قرار داده آمده است: تفاهم‌نامه همکاری میان ستاد هماهنگی کانون‌های فرهنگی هنری مساجد کشور و موسسه فرهنگی تبلیغاتی بهمن سبیز منعقد شد. در این جلسه تفاهم‌نامه همکاری با موضوع اکران فیلم‌ها در مساجد سراسر کشور امضا شد. با توجه به نقش مساجد به عنوان یکی از مراکز فرهنگی اجتماعی در سطح کشور، طرفین تفاهم‌نامه به ضرورت همکاری و بهره‌گیری از ظرفیت و امکانات متقابل برای برگزاری اکران‌های بسیار در مساجد تاکید کردند.

اعلام آخرین وضعیت «رضا ثقتی»، مدیرکل معزول ارشاد گیلان

اخیرا ادعاهایی مبنی بر اعطای پست مدیریتی در وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی به رضا ثقتی، مدیرکل معزول ارشاد استان گیلان مطرح شده است؛ در پیگیری تسنیم، آخرین وضعیت وی مشخص شد. تسنیم نوشت: اخیراً در فضای مجازی ادعاهایی مبنی بر اعطای پست مدیریتی در وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی به رضا ثقتی، مدیرکل معزول ارشاد استان گیلان مطرح شده است. این ادعا از سوی روابط عمومی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی تکذیب شد، با این حال برخی کاربران فضای مجازی، مدارکی از فعالیت مدیرکل سابق ارشاد گیلان در وزارت فرهنگ منتشر کرده‌اند که صحت آن تاکنون تأیید نشده است. پیگیری‌های خبرنگار تسنیم حاکی از این است که برای رضا ثقتی، مدیرکل معزول ارشاد استان گیلان، پرونده قضایی تشکیل شده و در حال رسیدگی در دادگاه است. یک مقام آگاه در این باره به خبرنگار تسنیم گفت: پرونده رضائتی، مدیرکل معزول ارشاد استان گیلان همچنان در دادگاه کیفری یک استان در حال رسیدگی است و موضوع منع تعقیب وی، کذب محض است. به گزارش تسنیم، رضائتی خردادماه امسال و پس از انتشار فیلم غیراخلاقی از وی با دستور وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی از مدیرکل ارشاد استان گیلان معزول شد.

پس از هشت ماه

مرضیه برومند از مدیرعاملی خانه سینما استعفا داد

مرضیه برومند که ۱۳ اسفند ۱۴۰۱ به عنوان اولین مدیرعامل زن خانه سینما معرفی شده بود، بعد از حدود هشت ماه فعالیت و به دنبال

جنگ‌های ناشی از اظهارات سه هفته پیش خود درباره مشارکت سینماگران در جنگ با اسرائیل، از این سمت کناره‌گیری کرد. هیئت مدیره خانه سینما در اطلاعیه‌ای با یادآوری «شرایط پیچیده حاکم بر سینمای ایران» اعلام کرد که با این استعفا موافقت کرده است. در این اطلاعیه همچنین به «تناقضات مدیریتی، مشکلات اقتصادی و فضاهای هیجانی تحمیل شده بر پیکر سینمای ایران» اشاره شده که در زمان مدیریت خانم برومند «سخت و پیچیده‌تر» شد. مرضیه برومند ۲۶ مهر امسال در مراسم تشییع پیکر داریوش مهرجویی، کارگردان شناخته‌شده سینما و وحیده محمدی، فیلم‌نامه‌نویس و همسر مهرجویی، خطاب به مسئولان جمهوری اسلامی گفت: «با ما خوب باشید، ما کنار شما با اسرائیل هم می‌جنگیم». این سخنان با واکنش جمعیت حاضر در مراسم و هو کردن او همراه شد و سپس در شبکه‌های اجتماعی بازتاب گسترده‌ای یافت. او بعد از واکنش‌های منفی، روز ۲۷ مهر با انتشار متنی در صفحه اینستاگرام خود توضیح داد که واژه «جنگ» را «به اشتباه» به کار برده و افزود: «آنها که آثار مرا دیده‌اند و با کارهای من بزرگ شده‌اند می‌دانند که من چگونه می‌اندیشم». مرضیه برومند در عین حال بخشی از واکنش‌ها به اظهارات جنجالی خود را «مغرضانه و جعلی» دانست و «فجایع و کشتار مردان و زنان و کودکان بی‌گناه» فلسطین را محکوم کرد. بعد از این اتفاق، شایعاتی منتشر شد که او از سمت خود استعفا داده است. در اطلاعیه روز سه‌شنبه هیئت مدیره خانه سینما که به «جلسات متعدد» با او اشاره شده، این خبر به شکل تلویحی تأیید شده است.

محمدحسن خدایی

همچنان تئاتر بر مدار تولید انبوه می‌گردد بی‌آنکه مخاطب چندان به سالن‌های نمایش افزوده شده باشد. البته تعداد نمایش‌هایی که با عبارت «پُر شد» این نکته را اعلام می‌کنند که استقبال خوبی از اجراشان شده به تدریج در حال اضافه شدن است. اما خیلی از اجراها مخاطب چندان ندارند و گرفتار بی‌توجهی از جانب تماشاگران هستند. ترکیب این استقبال و تعاف، نشانه‌ای است از وضعیت عمومی تئاتر در این روزهای دشوار معیشتی. یادآوریم که حضور بازیگر معروفی چون نیاز شاکر دوست‌موجب چند پر بردن شدن استقبال از اجرای «آزاد عشقانه دختر دیوانه» شده و هر شب سالن اصلی تئاتر شهر میزبان تماشاگران انبوه استقبالی که حتی بیشتر از نمایش کیومرث مرادی با بازی سجاد افشاریان محسوب می‌شود. به هر حال طبقه متوسط شهری نشان داده حاضر است برای علائق و سلیقه‌های خویشتن هزینه کند و سالن‌های چند صد نفری تئاتر را با بلیت‌های گران قیمت پر کند. دیگر خبری از شعار «تئاتر برای همه» شنیده نمی‌شود و واقع‌معیار اصلی گروه‌ها و مدیران تئاتری «فروش» است. این چرخه معیوب بی‌شک عوارضی خواهد داشت و با سلیقه‌سازی‌های نامیاری که آینده تئاتر را به امری مادی بدل خواهد نمود. اما چرا چیست که اقتصاد تئاتر «تولید انبوه» و در این بازار فروش محور، آنکه پول دارد می‌تواند بلیت بخرد و به تماشای بازیگر محبوب خویش از نزدیک بنشیند.

نمایش اول - انگار

در نمایش «انگار» بار دیگر رابطه پر مسئله‌زبان و اشیاروایت می‌شود. تلاش برای نشان دادن بحران بازنمایی میان دال و مدلول در یک نظام نشانگانی، جایی که امر واقع لاکانی قرار است از طریق نمادین شدن به کسوت امکانات زبان درآید بیان پذیر شود. «انگار» امامی خواهد مقابل این هجوم امر نمادین مقاومت کند و فی‌المثل با مرکز دایره از روایت، استفاده از عنصر تکرار و روی آوردن به زمان بریشی و زبان گریزی، به خود چیزها بر گردد. تلاشی که با استراتژی اجرایی عباس خدایی زاده تاحدودی ناموفق می‌ماند چرا که به نظر می‌آید نمایش «انگار» نتوانسته

همچون یک قدرت موسس، زبان نویی را اختراع کند که به جنگ زبان متعارف برود. در نتیجه هر آن چیزی که ادعای خود «انگار» شبیه چیزی دیگر است اما کاملاً با خودش یکی نیست شبیه خودش است و نه آن چیز دیگر. نمایش «انگار» به زیباشناسی و هستی‌شناسی رادیکال تری نیاز دارد و به زبان متعارف و رابطه علت و معلولی جهان نشانه‌ها، می‌بایست از نقطه‌ای دیگر با ادواتی سهمگین‌تر بهره‌مند شود. استفاده از تصاویر نگاتیو و ویدئویی، در کنار نمایش حروف الفبا و از نو نامیدن نشان، و همچنین خلق یک جهان معلق میان عینیت و ذهنیت، نمایش «انگار» را به اثری تجربه‌گراییانه تبدیل کرده که فرم غایی خویش را همچنان نیافته است. اجراییش از این احتیاج دارد «انگار» بودن را تمرین کند و در عین شباهت، تفاوت‌ها را عیان کند.

نمایش دوم - میدان پارلمان

نمایشنامه جیمز فریتز اثری است رادیکال در باب کنش‌ورزی انسان معاصر. ماجرا مربوط است به خودسوزی زنی که احساس می‌کند باید برای بهتر شدن جهان کاری بکند. اما اعمال خشونت‌ناک بدن خویش آنگاه که فرجام کار نه مرگ که زنده ماندن و تحمل رنج سوختگی است. جهان را به جایی بهتر تبدیل نخواهد کرد. زندگی زنی که دست به خودسوزی می‌زند و با بدنی سوخته، به انزوای خانه رانده می‌شود، استعفا‌های استاز ناممکن بودن کنش‌ورزی‌های فردی برای رسیدن به نتایج عمومی. مهسا شریفی در مقام کارگردان تلاش کرده خوانشی متفاوت از متن داشته باشد. اجرایی که تمام بازیگرانش در طول اجرا اغلب مقابل چشمان تماشاگران دراز

درباره نمایش‌های «انگار»، «میدان پارلمان»، «چنگال» و «اتاق» درخشش‌های کوتاه تئاتری در زمانه عسرت‌های طولانی

پدر قدرتمند است و شکست دادند دشوار. او مردی است که حتی وقتی باطن دست و پایش را بسته‌اند و تهدید می‌کنند زیر بار معذرت‌خواهی نمی‌رود و در سکوت، به چشمان فرزندان نافرمانش خیره می‌ماند. مصطفی لعلیان نمایشنامه را نوشته و مرتضی ربیعی آن را کارگردانی کرده است. به نظر می‌آید کارگردان نمایش نتوانسته خالی بودن صحنه را تحمل کند و با افزودن وسایل مختلف به گاهی اضافی می‌نماید تلاش دارد با دست‌نشان پر به ملاقات با تماشاگران بیاید. نتیجه این افزودن‌ها، شلوغ شدن صحنه و انبوهی میزبان‌های نه‌چندان راهگشاست. از قضا این نمایش به سکوت بیشتری احتیاج دارد و بهتر است از مصرف بی‌وقفه کلام و اشیاء بی‌هیزد و در فضای خالی به خلق موقعیت مبادرت ورزد.

با تمام این مسائل، نمایش چنگال بار دیگر رابطه بر تنش خانواده‌های معاصر ایرانی را بازگو می‌کند و در باب خشونت پنهان میان افراد جامعه تذکر می‌دهد. اجرایی که

است بر تروماهای گذشته که اکنون را به تسخیر خود درآورده و موجب تضادهای خطرناک آینده می‌شود. شاید بهتر این باشد که وجه اجتماعی این تضادها عیان شود و تمامی مشکلات به مسائل روانشناختی شخصیت‌ها تقلیل نیابد.

نمایش سوم - چنگال

نمایش «چنگال» یا حاج اسماعیل عقیده‌فروش سبزواری «در باب رابطه فرزندان با پدر خانواده است. پدری که گویا موجب مرگ مادر شده و بعد از سال‌ها جدایی از فرزندان و ترک خانه، حلال وقت‌قیمت علیه‌اوست و به دست عدالت سپردنش. اما فرزندان باید بدانند

پیمای مربوط می‌شود که در گروه هیات‌مدیر مهابادی خانم مریم کاظمی نوشتیم و سبب خوشحالی و خرسندی یکی از اعضای خانه تئاتر شد و ایشان، با شوق فراوان، موضوع را رسانه‌ای کرد و رسمیت پیدا کرد و قسمت، گاهی، این چنین است و باور این است که چه بخواهیم و چه نخواهیم، خودش، می‌شود. بنده با توجه به اینکه قبل از پایان قرارداد با خانه تئاتر، از زمان اعلام رفع زحمت، حداکثر یک ماه باید در خدمت خانه تئاتر باشم تا امور جاری، دچار اختلال نشود، لذا تا آخر آبان در خدمت اعضای محترم هستم و این خبر، کاملاً رسمی است و اعلام به اعضای محترم هیات مدیره مرکزی خانه تئاتر نیز هست.» او درباره جزئیات استعفا نیز بیان کرد: «علت خدا حافظی بنده پیداست. مرحوم پدرم که سردبیر روزنامه «شهر رنگ» بود و با «توفیق» هم همکاری زیادی داشت، می‌فرمود بعد از خواندن متن و خبر سیدهای روزنامه، حاوی اصل ناگفته‌هاست و البته از دیگر دلایل ترک مسئولیت، بیماری‌هایی است که در این مدت، فراموشی و تشدید شده است. در آخر، تردید ندارم دوستان بسیار محترمی را که در این مدت به لطف و مهر حضرت دوست پیدا کردم، بیرون از خانه تئاتر بیشتر می‌توانم در خدمت‌شان باشم و در هر موقعیت که باشم، به سهم‌اندک خویش برای هنر ارزشمند تئاتر، خواهم کوشیدم و قدر دان محبت دوستان هم‌راه پر محبت هستم که در این روزها، برای ماندن بنده در خانه تئاتر اصرار ورزیدند.»

اصل ماجرا چیست؟

ماجرای اصلی اما همانی است که دو نفر از مدیر عاملان سابق - جز یک نفر - به آن اشاره کرده بودند، «هیات مدیره فقط مجری اوامر می‌خواهد و مدیر عامل تنها مجری دستورات است و بس!» این نکته‌ای است که نجیمی‌ذکر نیز در گفتگوی خود به آن اشاره می‌کند: «با اینکه بارها این نکات توضیح داده شده، حتی بازرس

بابک احمدی

درباره استعفاهای پرتکرار در «خانه تئاتر»

مدیرعامل مجری مصوبات است و بس!

بامقصد نجیمی‌ذکر انجام شده است، توافق شد که ایشان تا زمان مورد توافق در جایگاه مدیر عامل به کار خود ادامه دهند و طبق نظر مساعد خودشان استعفا می‌دهند و اعلام شد. این ابطال استعفا مورد قبول مدیر عامل مقصد نجیمی‌ذکر و تأیید هیات مدیره خانه تئاتر قرار گرفته است.» اما چه شد که نجیمی‌ذکر که در بدو ورود به خانه تئاتر (مرداد ۱۴۰۱) گفته بود: «دلگیری‌هایمان را داخل خانه حل کنیم»، حدود یک سال و نیم بعد به گفتگو با رسانه‌ها رسید؟ او مدت کوتاهی نیاز داشت تا نشان دهد وضعیت هیات مدیره به گونه‌ای پیش می‌رود که چندان هم نمی‌توان به شعارها جامه عمل پوشاند. شاید بر همین اساس در گفتگویی که هم‌زمان با تاریخ اعلام استعفا انجام داد، درباره وضعیت مورد نظر اظهارات صریح و نسبتاً تندی داشت. نجیمی‌ذکر درباره مشکلاتی که منجر به اعلام استعفا شد، گفت: «موضوع استعفا بنده به فضای سرد و کمرق حاکم بر تئاتر موجب شده که رفته رفته حاشیه در نظر رسانه‌های متن بنشیند. به همین دلیل ماجرای استعفا تقریباً تمام هفته‌رویی خروجی خبرگزاری‌ها به چشم می‌خورد تا روز گذشته مقصد نجیمی‌ذکر که گفته بود به دلیل برخی مشکلات پیش آمده از سمت خود به‌عنوان مدیر عامل خانه تئاتر اعلام استعفا می‌کند، در پی عدم پذیرش کناره‌گیری‌اش از طرف هیات مدیره به‌متنوع در این جایگاه باقی ماند. هم‌اقدامیکار، دبیر هیات مدیره مرکزی خانه تئاتر اعلام کرد: «پیرو مذاکراتی که توسط اکثریت اعضای هیات مدیره خانه تئاتر

هیات مدیره کتبه‌ها تذکر داده، منابع مالی کماکان در حساب خانه تئاتر حبس است و حتی برای هزینه‌های جاری، به‌سختی نسبت به آزادسازی آن، اقدام می‌شود و همواره عبارت «پول نداریم» گفتاری مستمر است و همیشه نگرانی از یک روز مبادا وجود دارد که در آن روز، خانه تئاتر، دچار استیصال مالی خواهد شد و در آن روز، اتفاق بدی خواهد افتاد... و این نگرانی حاکم بر خانه تئاتر سبب شده در مقابل هر تصمیمی برای رشد و توسعه، ایستاده باشد و انجمن‌ها نیز با مشکل جدی مواجه هستند. بعضی از اعضای هیات مدیره هم به بنده می‌فرمایند که این موضوعات به مدیر عامل ربطی ندارد و بنده، صرفاً مجری مصوبات هیات مدیره هستم... و حتی اجازه اظهار نظر هم ندارم... و نکاتی دیگر که ترجیح می‌دهم به جزئیات نپردازم...» دو سال قبل از ماجرای استعفا مدیر عامل کنونی، این شهرام گیل‌آبادی بود که در متن کناره‌گیری دی ماه ۱۴۰۰ خود نوشت: «لیاقت جامعه تئاتری ایران بیش از چیزی است که هست و رسیدن به چشم‌اندازی آینده‌پروانه ابتدا نیاز به همکاری و پیوستگی دارد. بدون شک «خانه تئاتر» منسجم و قدرتمند با همکاری اعضا و صنوف به دست می‌آید. شکل‌گیری صنوف قدرتمند و مستقل در عین همکاری صنفی تمام حرف تئاتری، می‌تواند یک گام به پیش باشد. در غیر این صورت ما دستاورد تاریخی خود را به مخاطره انداخته‌ایم. این خانه باید تغییر بنیادین در خود به وجود آورد. بنیادهایی که هم‌گان را با هر دید و منظر برای رسیدن به اهداف صنفی در درون خود داشته باشد. ما بیش از هر وقت دیگر به این «خانه» نیاز مندیم.» وقایع ده روز گذشته نشان داد که خانه تئاتر نه تنها منجم نیست، بلکه هیچ برنامه‌ای برای تغییرات بنیادین در نظر ندارد. همه چیز در ید یک نفر است که در راس هیات مدیره نشسته و مدیر عامل را مجری می‌خواهد.

نمایش چهارم - اتاق

نمایش اتاق که این شب‌ها در سالن اصلی تئاتر مولوی اجرا می‌شود نسبت چندان با فضاهای ملال‌زده و